

De schaduw van de zon

Miranda Vos-Damen

De schaduw van de zon

De schaduw van de zon

Copyright © 2021 Miranda Vos-Damen

Auteur: Miranda Vos-Damen

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Stefan Vos

Vormgeving binnenwerk: Miranda Vos-Damen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Augustus

Hoofdstuk 1

Mitchell

“Hoe kom je toch aan al die rijkdom Sjors?” vraag ik uitdagend. Ik zie Amanda vanuit mijn ooghoeken al zenuwachtig kijken. Ze vindt dit geen slimme vraag, maar ik ben niet zo bang uitgevallen.

“Door hele goede zaken te doen,” is zijn antwoord en even knijpt hij zijn ogen tot spleetjes alsof hij wat vermoedt.

“Ik ben net als jij ook altijd automonteur geweest,” grap ik, “maar zo’n ontzettend groot strandhuis heb ik toch nog nooit kunnen kopen.”

“Het is hier prachtig,” praat Amanda eroverheen. Ze begint het gesprek nu wel erg riskant te vinden. Zenuwachtig drinkt ze haar glas leeg en zucht. Misschien ben ik ook wel een beetje te ver gegaan, maar ach...

Straks zijn we hier weg. Ze kunnen ons feitelijk niets maken. Ze weten niets van ons geheim en ze weten ook niet waar we werkelijk wonen. Ik maak me niet zo druk.

Violet schenkt de glazen opnieuw vol en ik neem nog maar eens een slok.

Amanda wordt steeds stiller en stiller....

Ik begin me raar te voelen. Zou het de warmte zijn?
Alles begint een beetje te draaien.

“Zeg Mitchell,” zegt Sjors, “waar heb je die pillen verstopt?”

Waar heeft hij het over?

Ik voel me niet goed. Ik voel me steeds slapper...

Als ik naast me kijk, zie ik Amanda ook wat onderuitgezakt naast me zitten.

Wat gebeurt er allemaal?

Hebben ze soms iets in ons drankje gedaan?

Sjors tikt tegen mijn gezicht aan, “waar zijn de pillen?”

Het ziet zwart voor me ogen...

Het wordt me allemaal teveel.

Vaag... Ik maak alles vaag mee... Ik knipper af en toe met mijn ogen... Ik voel dat ik gedragen word... Weg uit de tuin... Over een steiger.... Ik val weer weg....

Minuten verstrijken... Amanda ligt naast me en we schommelen heen en weer.

Waar zijn we?

Ik heb het warm... We lijken te varen... De boot deint op en neer over de zee...

Waar gaan we naar toe?

Amanda

Wanneer ik bijkom zie ik voor me de zee. We liggen op een strand. Ik kijk om me heen, maar zie geen strandhuis, ik zie enkel heel veel bomen. Mijn spieren voelen slap aan, maar sterk genoeg om op te kunnen staan. Mitchell ligt een eindje verder. Ik loop naar hem toe...

“Mitchell wakker worden!” roep ik terwijl ik hem heen en weer schud.

“Ik heb geen pillen,” zegt hij verward. Dan knippert hij met zijn ogen en beseft dat we ergens anders zijn. Hij kijkt geschokt om zich heen. Hij ziet ook de zee en achter hem vele bomen.

“Ze hebben ons gedumpt,” merkt hij op. Het lukt hem om op te staan.

“Ik denk dat we op een eiland zitten,” zeg ik, “ze hebben iets in ons drankje gedaan en met de boot hierheen gebracht.”

“Verdomme,” moppert Mitchell.

Hij loopt radeloos over het strand heen. Een eiland omringd door water. Hier komen we niet meer vanaf.

“Ik ben bang Mitchell,” zeg ik, “wat moeten we doen?”

Mitchell komt teruggelopen en pakt me vast, “gelukkig zijn we samen, ik zal je beschermen.”

Nog even en de avond zal vallen. We weten niets van dit eiland. Ik ben ontzettend bang...

Paar maanden eerder

Mei